

Když přestává sranda

Hysterie před volbami, hysterie po volbách. Jak jinak? Až si člověk po tom čtvrtstoletí zdejšího oslavovaného kapitalismu řekne, jestli ten tyjatr vážně ještě někomu baví. Někomu určitě: Ty, kteří pracují pro volební průmysl (to je stejné jako v showbiznysu). A pak ty podržtašky mocipánů - tedy politiky a kandidáty na politiky. Pro ty je to šance **uspokojit ješitnost a mocenské choutky a trochu si nahrabat**. O obecnou prestiž jako takovou jim určitě nejde, i když povolání poslance například u nás v žebříčku popularity teď postoupilo z posledního místa na pěkné předposlední a předstihlo tak posláním uklízeček. Za uklízečkami je ovšem aspoň vidět nějaká práce.

Když to ale vezmeme z druhé strany, humor nás trochu přejde. Výsledky voleb zrcadlí stav společnosti - a ten je široko daleko víc než tristní. Slovensko to předvedlo začátkem března, kdy voliči poslali do parlamentu nejen neskrývaného fašistu Kotlebu, ale například i mafiána Borise Kollára, který v některých momentech předstihne i zdejšího hospodáře Babiše. Oba se podobným způsobem distancují od politiků (a Kollár asi víc oprávněně, protože jak známo, **mafie je organizovaný zločin, kdežto politika jen neorganizovaný**) a nemají strany, ale hnutí. To Kollárovo se nazývá rodina, podle něj tradiční slovenská rodina. Sám ji založil s osmi ženami a devíti dětmi. Protože ale Slovensko nevyrostlo z muslimské tradice, máme tu zase další podobnost, a to s českým Japoncem, který apeluje na Čechy, aby dohlíželi na zdejší národní čistotu. A takhle bychom mohli pokračovat...

Okrajoví fašističtí křiklouni tu byli svým způsobem vždycky, někdy se jim podařilo s odřenýma ušima překročit práh volitelnosti, jindy na něj ani nedosáhli. Boháči a zbohatlíci deroucí se do politiky, jsou už novodobějším trendem. Proč by měli řídit věci z ústraní, když si mohou užít i oni záři reflektorů politických kruhů. Pokud se však podíváme na východní Evropu posledních dvou let z širší perspektivy, může nás oprávněně jímat hrůza. Kdo čekal po pádu Zdi a rychlém etablování nových politických elit, které svou rychlostí předběhly snad jen elity ekonomické, postupnou kultivaci politického prostředí, čekal marně a dnes zřejmě stojí s hubou dokořán.

Okrajoví fašističtí křiklouni už ani zdaleka nejsou tak bezvýznamní a okrajoví. Navíc si od nich mnohé vypůjčila značná část politického spektra zleva a zprava. Rasismus, homofobie, xenofobie, popírání humanity a univerzality lidských práv, to vše se stává výbavou nejednoho politika. Politické elity 90. let se zdiskreditovaly svým podílem na zprivatizování všech možných oblastí života společnosti, které mělo vést k rychlému dosažení úrovně vysněného Západu. Na jejich selhání trpělivě čekali noví ultra proroci, kteří **předhodí davu obětní beránky, aby se následně vydrápali k moci**. A začíná závod na dno. Kdo nažene víc strachu? Kdo přiloží víc polínek pod oheň nenávisti?

Je jedno, který z takových panáků nakonec bude sestavovat vládu. **Výsledek je nasnadě - více útlaku a nesvobody**. A láska k národu bude hrát ty, které pohůnci režimu vzešlého z regulérních voleb budou vyhazovat z bytu, až nebude na nájem. Hrát asi tak, jako tuto zimu hřeje lidi prchající před válkou na hranicích Evropy falešná představa o kontinentu, kde má lidský život nějakou hodnotu.

Na východě přitahuje. Nová polská vláda strany Právo a spravedlnost mění ústavní pořádek. Zlikvidovala nezávislost ústavního soudu, podřídila média ministru financí, leze lidem do soukromí a vynucuje tmářskou nacionálně-katolickou morálku. Inspirovala se i v orbánovském Maďarsku, které pro Evropu objevilo zapomenuté přednosti ostnatého (nyní žiletkového) drátu. Na Slovensku se na výrazném omezování občanských práv už pracuje v rámci tzv. protiteroristického balíčku. **Strašení vnějšími i vnitřními nepřáteli totiž státům slouží k legitimizaci útlaku jejich největšího nepřítele, vlastního obyvatelstva**. Sociální demokrat Fico v předvolební hysterii vedle uprchlíků, kteří na Slovensku takřka nejsou, plival i na stávkující zdravotníky a učitele...

To, že se „hard“ fašisté dostávají do parlamentů a jejich „soft“ političtí bliženci řídí vlády, neznamená, že by odmítnutí strašáků minulosti v novém hávu nebylo na místě. Právě naopak. Proti fašismu je třeba bojovat hned, jinak už taky může být pozdě.